

at ogsaa den har erkjendt, at Statsrevisionens Hverv er afsluttet, naar den har afgivet sin Betænkning. Det er nemlig hændet meget hyppigt, at en eller anden Regnskabspost ikke har været saaledes oplyst ved Betænkningens Afgivelse, at man har anset det for rigtig at tage endelig Beslutning derom. Det er ogsaa hændet, at en saadan Post har staaet i et saadant Forhold til en Sag, som forekom senere, at man ikke har fundet det rigtig at afgjøre den, før den kunde ses i Forbindelse med den efterfølgende Sag. Hvad har da Rigsdagen besluttet i saadanne Tilfælde? Har den besluttet, at Sagen skulde vises tilbage til den Statsrevision, der havde haft med Sagen at gøre? Nei, det er aldrig forekommet. Derimod er der sket Henvisning af en saadan Sag til den efterfølgende Statsrevision, der i Grunden aldrig har haft med den Sag at gøre, hvorom der handles, men der er ikke sket Henvisning til den Statsrevision, som det egentlig vilde paa-ligge at tage Sagen under Behandling. Jeg finder deri et Fingerpeg om, at det ogsaa har været Rigsdagens Opfattelse, at Statsrevisionens Hverv er opfyldt, naar dens Betænkning er afgiven, og at den videre-gaaende Behandling af et eller andet Spørgsmaal maatte gaa over til det efterfølgende Aars Statsrevision. Da jeg læste den Betænkning, som det ærede Mindretal (H. C. Hansen) har givet os her, maa jeg tilstaa, at jeg blev over-rasket. Der kommer nu først en længere Ud-villing, om hvilken vistnok selv det ærede Mindretal ikke vil paastaa, at den er origi-nal; thi det er kun en Afskrift af, hvad der findes i Statsrevisionens Betænkning og ovenikjøbet trykt med mindre og med mindre smukke Typer end i Statsrevisionens Be-tænkning. Dersom derfor nogen af de Herrer ikke hidtil har læst denne Afhandling, vil jeg meget anbefale ham at holde sig til Statsrevisionens Betænkning fremfor til Ud-valgets Betænkning. Men efter at det nu er aftrykt, kommer der en Sætning, som jeg maa tillade mig at citere, fordi den har en særegen Interesse og Betydning i den paa-gældende Forbindelse. Det ærede Medlem siger nemlig, at de „oven citerede Betragt-ninger have sikkert i det væsentlige været almindeligt anerkjendte gennem hele vort hidtidige parlamentariske Liv.“ Jeg skal til-staa, at jeg ikke i de senere Aar har fulgt Statsrevisionens Behandling af Regnskaberne saa opmærksomt, som jeg har tidligere, men jeg troede dog, at intet væsentligt Moment fuldstændig var gaaet mig forbi, og den Sæt-ning overraskede mig derfor i høi Grad.

Der citeres imidlertid som Hjemmel for denne Udtalelse Folkethingstidenden for 1880—81, Sp. 6085—89. Som den ærede Ordfører har erindret om, indeholder dette Sted i Folkethingstidenden en Udtalelse af en æret Folkethingsmand, der har fundet Leilighed til under en 3die Behandling af Finants-loven at optage det Spørgsmaal, hvad man nu egentlig skulde dømme om de midlertidige Finantslove. Han gennemgik da dette Spørgsmaal temmelig udførlig og kom til et Resultat, der nogenlunde kan støtte den Be-tragtning, som det ærede Mindretal har vil-let gøre gjældende. Men har nu det ærede Mindretal Ret til at udgive dette for „en almindelig Anerkjendelse gennem hele vort hidtidige parlamentariske Liv“? Den Bild-farelse vilde det ærede Medlem aldrig være forfalden til, dersom han blot havde læst nogle Spalter til foruden dem, han har citeret. Med megen Beklagelse maa jeg sige, at det ærede Medlem er standjet ved Sp. 6089. Sid han blot havde læst til Sp. 6093; saa vilde han være bleven fuldstændig fureret for den Misforstaaelse, hvori han har gjort sig skyldig. Dersom det ærede Medlem var kommet til dette Pagina i Rigsdagstidenden, vilde han have fundet, at efterat den omtalte Folkethingsmand havde udtalt sig, bemærkede Formanden, at det Spørgsmaal, som var reist af vedkommende Taler, egentlig ikke hørte hjemme ved Finantslovens 3die Be-handling, men at det havde hørt hjemme ved Behandlingen af den midlertidige Finantslov, og saa svarede Taleren — det er midt paa Spalten, hvis det ærede Medlem vil se det efter —: Der er fremkommet „Opfattelser fra visse Sider af Indholdet af den midlertidige Finantslov, som jeg synes vare i den Grad stridende mod den virkelig berettigede, at jeg deri saae en Anledning og Berettigelse til at drage den yderligere frem her i Salen.“ Der have vi Enigheden; der have vi den „almindelige Anerkjendelse i hele vort parla-mentariske Liv“, som det ærede Medlem taler om! Den er tilstrækkelig illustreret ved ved-kommende Talers egne Ord. Det er andet-steds fremkomne afvigende Meninger, der have bragt ham til at tage Order! Vil det ærede Medlem se, hvorledes denne Tale har virket paa Andres Overbevisning, behøvede han kun at have gaaet nogle saa Spalter længere frem. Der vil han finde en anden Folkethingsmand udtalende sig stik imod, hvad den første har sagt. Jeg tror altsaa, at det er bedst at lade den Tale hvile om „en almindelig Anerkjendelse gennem hele vort parlamentariske Liv“ af visse Grund-sætninger, som ovenfor ere bleve udviklede. Noget Saadant findes ikke. Meningerne